



## Arrest

**nr. 341 966 van 26 februari 2026  
in de zaak RvV X / II**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij  
advocaat Zouhaier CHIHAOUI  
Landsroemlaan 40  
1083 BRUSSEL**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 20 februari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 17 februari 2026 tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en tot terugleiding naar/vaststelling van de grens.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat C. DECORDIER en advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

1.1. Op 3 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Bij arrest nr. 334 155 van 10 oktober 2025 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing vermeld in punt 1.1.

1.3. Op 17 november 2025 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 19 januari 2026 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.5. Bij arrest nr. 340 692 van 9 februari 2026 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.4.

1.6. Op 17 februari 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en tot terugleiding naar/vaststelling van de grens. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“ Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980*

*Aan de heer, die verklaart te heten(1): naam: B. (...) voornaam: K. (...) geboortedatum: (...)1992 geboorteplaats: Parijs nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)*

*Werd op 03/10/2025, met toepassing van artikel 7, eerste lid, (1° - 3°), en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

*Op 17/11/2025, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort. Op 19/01/2026 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend. Betrokkene diende op 30/01/2026 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd geweigerd op 09/02/2026. De verwijderingsbeslissing van 03/10/2025 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.*

*Terugleiding naar de grens/vaststelling van de grens TE BEPALEN OP BASIS VAN INITIELE SEPTIES REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING/VASTSTELLING NAAR/VAN DE GRENS:*

*Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>2</sup> om de volgende redenen:*

*Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:*

*Er bestaat een risico op onderduiken:*

*3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.*

*Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.*

*Op 01.12.2010 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 15 maanden gevangenisstraf waarvan de helft met uitstel door de Correctionele rechtbank van Leuven voor diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, als mededader.*

*Dit vonnis bestraft eveneens de feiten van diefstal met geweld of bedreiging bij nacht en door middel van braak, inklimming of valse sleutels door het arrest A. Brussel dd. 27.06.2012; op beroep C. leuven dd. 01.02.2012.*

*Op 03.01.2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 3 jaar gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Leuven voor diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, door twee of meer personen, voor diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerp te kunnen blijven of om de vlucht te verzekeren, met braak/inklimming/valse sleutels, onder twee van de artiel 471 SWB vermelde omstandigheden, als dader of mededader en voor poging tot diefstal met braak.*

*Dit vonnis bestraft eveneens de feiten van diefstal door het vonnis C. Leuven dd. 19.12.2012.*

*Op 18.04.2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 3 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Leuven voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs.*

*Op 17.11.2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 15 maanden gevangenisstraf met onmiddellijke aanhouding door de Correctionele rechtbank van Brussel voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.*

*Op 04.01.2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor diefstal met braak/inklimming/valse sleutels.*

*Dit vonnis bestraft eveneens de feiten van diefstal door middel van braak door het vonnis C. Fr. Brussel dd. 12.04.2018.*

Op 24.01.2023 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 36 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, poging diefstal.

Ook liep hij als minderjarige maatregelen van plaatsing en berisping door de jeugdrechter op.

Wat betreft de veroordelingen dd. 18.04.2012 en 17.11.2017 wordt er opgemerkt dat de 'georganiseerde drugs is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Uit het vonnis van 24.01.2023 blijkt dat betrokkene zich schuldig gemaakt heeft aan meerdere feiten van diefstal met braak in voertuigen en pogingen daartoe. Hij gaf de feiten toe tijdens zijn verhoor bij de onderzoeksrechter dd. 16.07.2022. Er werd gebruik gemaakt van dezelfde modus operandi en meerdere feiten of pogingen werden ondernomen in dezelfde tijdsperiode en omgeving. De feiten zijn zeer ernstig en afkeurenswaardig. Betrokkene vertoonde geen enkel respect voor de eigendom van een ander.

Benevens de schade die aan de slachtoffers wordt veroorzaakt door de toegebrachte vernielingen, draagt dit gedrag bij aan het onveiligheidsgevoel bij de burgers en is maatschappij-ontwrichtend. Dergelijke vorm van criminaliteit is een echte plaag die streng moet worden aangepakt.

Betrokkene heeft een gevuld strafregister met reeds een aantal specifieke voorgaanden. Hij is echter buitengewoon hardleers. Eerdere veroordelingen tot zelfs meerdere jaren gevangenisstraf hebben klaarblijkelijk nog geen enkel effect gehad. Uit het deskundig psychologisch verslag blijkt dat betrokkene weinig schuldbesef kent en zich nauwelijks identificeert met het door hem veroorzaakte leed. Het risico op recidive wordt als hoog ingeschat (cfr vonnis. dd. 24.01.2023).

Zolang de betrokkene niet tot de nodige inzichten komt, dient de maatschappij tegen dit soort van hardleerse veelplegers te worden beschermd. Gelet op de ernst van de feiten, de herhaling en de persoon van betrokkene die blijkbaar het plegen van ernstige inbreuken niet kan laten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Op 01.12.2010 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 15 maanden gevangenisstraf waarvan de helft met uitstel door de Correctionele rechtbank van Leuven voor diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, als mededader.

Dit vonnis bestraft eveneens de feiten van diefstal met geweld of bedreiging bij nacht en door middel van braak, inklimming of valse sleutels door het arrest A. Brussel dd. 27.06.2012; op beroep C. Leuven dd. 01.02.2012.

Op 03.01.2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 3 jaar gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Leuven voor diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, door twee of meer personen, voor diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerp te kunnen blijven of om de vlucht te verzekeren, met braak/inklimming/valse sleutels, onder twee van de artiel 471 SWB vermelde omstandigheden, als dader of mededader en voor poging tot diefstal met braak.

Dit vonnis bestraft eveneens de feiten van diefstal door het vonnis C. Leuven dd. 19.12.2012.

Op 18.04.2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 3 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Leuven voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 17.11.2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 15 maanden gevangenisstraf met onmiddellijke aanhouding door de Correctionele rechtbank van Brussel voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Op 04.01.2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor diefstal met braak/inklimming/valse sleutels.

Dit vonnis bestraft eveneens de feiten van diefstal door middel van braak door het vonnis C. Fr. Brussel dd. 12.04.2018.

Op 24.01.2023 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 36 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, poging diefstal. Ook liep hij als minderjarige maatregelen van plaatsing en berisping door de jeugdrechter op.

Wat betreft de veroordelingen dd. 18.04.2012 en 17.11.2017 wordt er opgemerkt dat de 'georganiseerde drugs is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls

grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Uit het vonnis van 24.01.2023 blijkt dat betrokkene zich schuldig gemaakt heeft aan meerdere feiten van diefstal met braak in voertuigen en pogingen daartoe. Hij gaf de feiten toe tijdens zijn verhoor bij de onderzoeksrechter dd. 16.07.2022. Er werd gebruik gemaakt van dezelfde modus operandi en meerdere feiten of pogingen werden ondernomen in dezelfde tijdspanne en omgeving. De feiten zijn zeer ernstig en afkeurenswaardig. Betrokkene vertoonde geen enkel respect voor de eigendom van een ander.

Benevens de schade die aan de slachtoffers wordt veroorzaakt door de toegebrachte vernielingen, draagt dit gedrag bij aan het onveiligheidsgevoel bij de burgers en is maatschappij-ontwrichtend. Dergelijke vorm van criminaliteit is een echte plaag die streng moet worden aangepakt.

Betrokkene heeft een gevuld strafregister met reeds een aantal specifieke voorgaanden. Hij is echter buitengewoon hardleers. Eerdere veroordelingen tot zelfs meerdere jaren gevangenisstraf hebben klaarblijkelijk nog geen enkel effect gehad. Uit het deskundig psychologisch verslag blijkt dat betrokkene weinig schuldbesef kent en zich nauwelijks identificeert met het door hem veroorzaakte leed. Het risico op recidive wordt als hoog ingeschat (cfr vonnis. dd. 24.01.2023).

Zolang de betrokkene niet tot de nodige inzichten komt, dient de maatschappij tegen dit soort van hardleerse veelplegers te worden beschermd. Gelet op de ernst van de feiten, de herhaling en de persoon van betrokkene die blijkbaar het plegen van ernstige inbreuken niet kan laten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 17/11/2025 werd bij beslissing van 19/01/2026 als niet-ontvankelijk verklaard.

Betrokkene werd op 17.02.2025 gesproken door een terugkeerbegeleider van de Dient Vreemdelingenzaken en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van Congolese documenten, aangezien hij in Parijs geboren is. Hij bevestigt vroeger een verblijfskaart te hebben gehad in België, maar deze te zijn verloren in 2009, omdat het een papieren was. Hij verklaarde sindsdien geen documenten meer te hebben gehad en begrijpt geen recht op verblijf meer te hebben.

Hij verklaarde geboren te zijn in Parijs, maar voor zijn 3 maanden samen met zijn moeder te zijn verhuisd naar België. Hij zou sindsdien het land niet meer langdurig verlaten hebben, enkel tijdens een vakantie vroeger met zijn pleegouders. Hij kan hiervan geen bewijzen voorleggen. Hij verklaarde in België te zijn opgegroeid, school te hebben gelopen en gevoetbaldd.

Zowel zijn moeder, zijn partner als zijn kind (geboren op 23.11.2022) wonen in België. Hij is niet gehuwd en toont de geboorteakte van zijn kind. Hij verklaard het kind nog niet officieel erkend te hebben omdat hij op het moment van de geboorte in de gevangenis zat. Hij verklaarde niets met de Congolese ambassade willen te maken hebben omdat hij geen banden heeft met het land. Zijn vader zou de Franse nationaliteit hebben maar hij heeft hem nooit gekend gezien hij is opgegroeid in de pleegzorg.

Betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren naar Congo, aangezien hij in België opgroeide, nooit in Congo is geweest en zijn partner en kind hier heeft.

In zijn hoorrecht voegde hij nog toe geen medische problemen te hebben. Hij verklaarde nooit eerder te zijn veroordeeld in Europa, noch asiel te hebben aangevraagd.

Betreffende de in België verblijvende familieleden van betrokkene dient het volgende te worden opgemerkt. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn moeder.

Betrokkene verklaarde een partner en kind te hebben in België. Hij verklaarde zelf het kind nog niet te hebben erkend. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat zij heel sporadisch op bezoek komen in de gevangenis. het laatste bezoek dateert van 06.04.2025. Het is onduidelijk of betrokkene weldegelijk een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM onderhoudt met zijn kind. Hij legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonde hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met zijn kind 5842284 4 noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met zijn kind. Hij toont niet aan of hij bijdraagt aan het onderhoud van het kind, of hij deelt in de beslissingen over de opvoeding van het kind, of hij regelmatig contact met zijn kind onderhoudt, et cetera. Er wordt opgemerkt dat het kind werd geboren toen hij al in detentie zat. Hij heeft nog nooit samengewoond met het kind. Betrokkene heeft bovendien nooit een poging

*ondernomen om zijn verblijf in België te regulariseren op basis van zijn relatie of zijn kind. De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn kind, zijn partner en andere familieleden die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Congo of elders. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.*

*Betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren naar Congo omdat hij geen banden heeft met het land. Aangezien hij in België als jong kind is toegekomen, is het normaal dat hij hier bijvoorbeeld naar school ging, dat hij de taal spreekt en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Uit niks blijkt echter dat de banden die hij met België heeft opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel geaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat zijn gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijkt geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen hij zich ophoudt en waarvan hij zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Hij bracht een groot deel van zijn tijd binnen de muren van een gevangenis door (eerste detentie van 30.09.2010 tot 28.12.2010, tweede detentie van 02.06.2011 tot 16.01.2016, derde detentie van 29.11.2017 tot 06.03.2021, en huidige detentie verblijft hij sinds 16.07.2022 in de gevangenis). Er werd niet aangetoond dat de vriendschappen die hij mogelijkwerwijze in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit zouden hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden.*

*Er werd niet aangetoond dat hij een economische binding met België zou hebben.*

*Het is niet onredelijk aan te nemen dat hij minstens enige kennis van de Congolese cultuur. Zowel zijn moeder (met Congolese nationaliteit) als zijn partner hebben Congolese roots.*

*De omstandigheid dat zijn moeder in België woont, neemt niet weg dat er mogelijk andere familie is die wel nog in Congo woont. Eventueel kan zijn familie in België, indien hij contact met hen opneemt, hem meer informatie geven over familie in Congo.*

*Een terugkeer naar Congo zal ongetwijfeld aanpassing van hem vergen. Dat wil echter niet zeggen dat het onmogelijk zou zijn. Er bestaan projecten waarop eventueel een beroep gedaan kan worden (vb.: het "European return and reintegration network" waarbij België partner is). Indien hij dat wenst, kan uitgezocht worden voor welke steun hij in aanmerking komt.*

*Betrokkene heeft geen elementen aangebracht waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Congo persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.*

*De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 17/11/2025. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.*

*Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.*

*Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.*

*Vasthouding*

*(...)"*

## 2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Inzake de beslissing tot vrijheidsberoving, wordt allereerst vastgesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van de vordering in de mate dat deze is gericht tegen deze beslissing.

2.2. De vordering is eveneens onontvankelijk voor zover de verzoekende partij zich hiermee richt tegen de mededeling dat de verwijderingsbeslissing van 3 oktober 2025 terug uitvoerbaar is overeenkomstig artikel 52/3, §3 van de Vreemdelingenwet.

Om ontvankelijk te zijn moet het beroep zijn gericht tegen een uitvoerbare beslissing. In de memorie van toelichting bij de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat voor het begrip “*beslissing*” of “*bestuurshandeling*” kan worden teruggegrepen naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aangeeft, te weten “*een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of toestand dan wel zodanige wijziging te beletten*” (Parl.St. Kamer 2005-2006, DOC 51 2476/001, 92).

Artikel 52/3, §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70.*

*Eenmaal de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven verwijderingsmaatregel niet langer overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 is opgeschort, kan de minister of zijn gemachtigde, indien hij dit nodig acht, de termijn die aan de vreemdeling was toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten verlengen.”*

Artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied of tot terugdrijving kan gedwongen worden uitgevoerd ten aanzien van de verzoeker vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming, en tijdens de behandeling van dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de verzoeker bedoeld in artikel 57/6/2, § 3.”*

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, onder Afdeling II “*Specifieke bepalingen die gelden voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*” voorziet in zijn eerste lid het volgende:

*“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Thans staat niet ter betwisting dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 oktober 2025 niet langer is opgeschort nu het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij definitief is afgewezen bij arrest van de Raad van 9 februari 2026 met nr. 340 692.

De verwerende partij doet niet meer dan de verzoekende partij hierop te wijzen. Deze inlichting of mededeling kan op zichzelf niet worden beschouwd als een aanvechtbare rechtshandeling die op zich enig gevolg teweegbrengt voor de verzoekende partij. Immers is het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 oktober 2025 reeds van rechtswege opnieuw uitvoerbaar doordat de periodes waarin overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet in een automatische opschorting van de uitvoerbaarheid is voorzien, ten einde zijn gekomen. Het gaat m.a.w. enkel om een inlichting of mededeling omtrent de wettelijk voorziene uitvoerbaarheid van een eerdere administratieve rechtshandeling, niet om een handeling die op zichzelf gevolgen creëert of belet.

In dit verband kan nog worden gewezen op het arrest van 15 juni 2016 waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat de lidstaten “*de verwezenlijking van de met [de Terugkeerrichtlijn] doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, [niet] in gevaar [mogen] brengen*” en dat aan de *verplichting die hun bij artikel 8 van die richtlijn is opgelegd om in de daarin genoemde gevallen zo spoedig mogelijk tot verwijdering over te gaan, “niet [zou] zijn voldaan indien de verwijdering vertraging zou oplopen als gevolg van het feit dat een [terugkeer]procedure [...] niet in het stadium waarin zij is onderbroken moet worden hervat, maar van het begin af aan zou moeten worden gevoerd na de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg*” (HvJ, grote kamer, 15 februari 2016, C-601/15 PPU, J.N. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, punten 75- 76).

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wat betreft de beslissing tot terugleiding naar de grens

### 3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

### 3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De verzoekende partij wordt momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op haar verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

### 3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht.

Na een theoretisch betoog bij de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

*“1. Sur la violation alléguée de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme*

*Dans la décision attaquée, l'autorité administrative justifie principalement sa décision en niant toute violation de l'article 8 de la Convention dans la mesure où elle juge que la sauvegarde de l'ordre public prime sur des liens familiaux qu'elle estime incertains, au motif que le requérant a manifesté un comportement criminel excessif. En outre, la motivation retenue par l'Office des étrangers est manifestement contradictoire, en ce qu'elle doute de l'existence même d'une vie familiale, tout en référant à « la compagne et à l'enfant du requérant » et en procédant paradoxalement à une analyse de la proportionnalité d'une ingérence dans celle-ci au profit de la sauvegarde de l'ordre public. Ainsi, l'administration se livre à une évaluation lacunaire quant à l'impact qu'un éloignement du requérant aurait sur le développement de ses liens familiaux et, ce faisant, minimise les besoins de l'enfant en bas âge en se fondant sur la présence sporadique du requérant dans la vie de sa fille. En ce sens, l'autorité administrative échoue de manière flagrante à considérer dûment l'intérêt supérieur de l'enfant.*

*Or, il apparaît pertinent de rappeler que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 requiert que toute décision d'éloignement vis-à-vis d'un ressortissant d'un pays tiers « tienne nécessaire compte de l'intérêt supérieur de l'enfant ». À l'égard de cette obligation, Votre Conseil a rappelé qu'une telle appréciation devait impérativement se faire à la lumière des droits fondamentaux consacrés par les instruments juridiques qui lient l'État Belge, en citant explicitement l'article 8 de la Convention, et ajoute que l'Office des étrangers ne peut alors, dans ces circonstances, se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'il délivre un ordre de quitter le territoire sur pied de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980.*

*Parallèlement, en considérant l'article 8 de la CEDH sous l'angle de la vie privée, la motivation avancée par l'Office des étrangers sous-estime de manière tout aussi manifeste la solidité et l'ancienneté des liens unissant le requérant à la Belgique, réduisant abusivement son ancrage social et culturel au seul prisme de*

ses antécédents judiciaires, et de ce fait, manque à son obligation d procéder à une juste mise en balance des intérêts concurrents.

L'acte attaqué s'appuie donc sur une appréciation manifestement erronée des notions de vie familiale et de vie privée au sens de l'article 8 de la Convention et plus particulièrement, sur une mise en balance viciée des intérêts en présence telle que requise par cette disposition.

#### 1.1.1. Une vie familiale projetée dans le champs d'application de l'article 8 de la Convention

Comme susmentionné, l'autorité administrative conteste l'existence d'une vie familiale en se référant à l'absence de cohabitation et de preuves quant à l'implication active du requérant dans la vie de l'enfant, et au fait que le requérant n'a pu reconnaître légalement l'enfant. Or, eu égard à une jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme, bien qu'une cohabitation est généralement un facteur important dans l'établissement d'une vie familiale de facto, elle ne constitue pas l'unique critère d'appréciation et une vie familiale dite « projetée » peut exceptionnellement relever du champs d'application de l'article 8 de la Convention, notamment lorsque l'absence de concrétisation pleine et effective de celle-ci n'est pas imputable au requérant.

Dans l'affaire *Katsikeros c. Grèce*, la Cour rappelle notamment sa jurisprudence à ce sujet :

« 44. Moreover, the Court considered that intended family life may, exceptionally, fall within the ambit of article 8, in particular in cases in which the fact that family life has not fully been established was not imputable to the applicant. In particular, where the circumstances warrant it, 'family life' must extend to the potential relationship which may develop between a child born out of wedlock and the natural father. Relevant factors which may determine the real existence in practice of close personal ties in these cases include the nature of the relationship between the natural parents and demonstrable interest in and commitment by the father both before and after the birth. »<sup>13</sup> (Nous soulignons)

En l'espèce, il est important de souligner que la naissance de l'enfant est survenue alors que le requérant se trouvait déjà en détention, ce qui a donc rendu toute cohabitation, implication substantielle et reconnaissance légale initialement impossible. Par la suite, le requérant a continuellement et explicitement manifesté son attachement et son engagement envers sa fille, notamment en affirmant son besoin de rester sur le territoire belge afin de rester à ses côtés et en présentant spontanément l'acte de naissance de sa fille lors de ses précédentes auditions (Pièce 2).

Cet ancrage familial est par ailleurs corroboré par la continuité de sa relation avec sa compagne, laquelle lui a notamment rendu visite en milieu carcéral avec leur enfant. De plus, il est impératif de porter à la connaissance de Votre Conseil qu'un jugement statuant sur la reconnaissance de l'enfant est expressément attendu pour le 24 février 2026.

En ce sens, il existe bel et bien une situation de vie familiale « projetée » que l'État se doit de laisser se développer, en dehors de toute ingérence justifiée.

#### 1.1.2. L'existence d'une ingérence disproportionnée dans la vie familiale « projetée » du requérant

Dans la motivation de la décision attaquée, l'autorité administrative justifie néanmoins l'éventualité d'une ingérence alléguant la menace pour l'ordre public que représente le comportement criminel récidiviste du requérant, lequel laisserait présager un refus manifeste de se conformer aux lois.

Afin de légitimiser une telle ingérence, l'article 8 §2 de la Convention exige qu'une telle décision soit « conforme à la loi et nécessaire dans une société démocratique, c'est-à-dire justifiée par un besoin social impérieux, et notamment, proportionnée à ce but légitime ». <sup>14</sup> S'agissant des critères à mettre en balance dans le cadre du contrôle de proportionnalité d'une mesure d'éloignement, la Cour opère une distinction entre, d'une part, la création d'une vie familiale dans un contexte de séjour précaire - telle qu'examinée dans l'arrêt *Jeunesse c. Pays-Bas* et où seules des circonstances exceptionnelles feraient obstacle à un éloignement - et, d'autre part, la situation d'un immigré dit « établi », c'est-à-dire un étranger ayant passé légalement la majeure partie, sinon l'intégralité, de sa jeunesse dans le pays d'accueil, et qui bénéficie d'une protection accrue contre les mesures d'éloignement. <sup>15</sup> En effet, eu égard à la solidité des liens sociaux et culturels tissés durant cette période dans le pays d'accueil par ces immigrés dits « établis », la Cour a jugé, dans l'arrêt *Maslov*, qu'il y a « lieu d'avancer de très solides raisons pour justifier l'expulsion »

En l'espèce, compte tenu du fait que le requérant affirme être arrivé sur le territoire belge à l'âge de 3 mois et qu'il y a séjourné légalement jusqu'à ses 17 ans, il s'en déduit nécessairement qu'il appartient à la catégorie des « immigrés établis ».

Dès lors, les critères à prendre en considération dans l'appréciation de proportionnalité d'une mesure d'éloignement, tels qu'énumérés dans les arrêts *Üner c. Pays-Bas* et *Boutif*, sont les suivants :

« 57. (...)

- La nature et la gravité de l'infraction commise par le requérant ;
- La durée du séjour de l'intéressé dans le pays dont il doit être expulsé ;
- Le laps de temps qui s'est écoulé depuis l'infraction, et la conduite du requérant pendant cette période;
- La nationalité des diverses personnes concernées ;

- La situation familiale du requérant, et notamment, le cas échéant, la durée de son mariage, et d'autres facteurs témoignant de l'effectivité d'une vie familiale au sein d'un couple ;
- La question de savoir si le conjoint avait connaissance de l'infraction à l'époque de la création de la relation familiale ;
- La question de savoir si des enfants sont issus du mariage, et dans ce cas, leur âge ; et
- La gravité des difficultés que le conjoint risque de rencontrer dans le pays vers lequel le requérant doit être expulsé.

58. (...) - L'intérêt et le bien-être des enfants, en particulier, la gravité des difficultés que les enfants du requérant sont susceptibles de rencontrer dans le pays vers lequel l'intéressé doit être expulsé ; et

- La solidité des liens sociaux, culturels et familiaux avec le pays hôte et avec le pays de destination. »

En l'espèce, l'application in concreto des critères dégagés par la Cour révèle le caractère manifestement disproportionné et lapidaire de la mise en balance des intérêts opérée par l'autorité administrative.

Tout d'abord, s'agissant de la solidité des liens sociaux et culturels avec le pays hôte et de (l'absence) d'ancrage social et familial dans le pays de destination, il est impératif de souligner que le requérant, arrivé en Belgique à l'âge de trois mois, y a forgé l'entièreté de son identité, de sa scolarité et de son réseau social. Il présente indubitablement le profil d'un immigré établi pour qui la République Démocratique du Congo constitue une terre d'exil totalement étrangère, dont il ne possède ni les codes ni les attaches, rendant tout éloignement synonyme de déracinement absolu.

En outre, quant au laps de temps écoulé depuis la dernière infraction, l'administration se livre à une évaluation purement rétrospective. Ainsi, elle fige son analyse sur les antécédents judiciaires du requérant et de ce fait, omet manifestement d'apprécier l'évolution fondamentale de sa situation personnelle – c'est-à-dire la naissance de sa fille intervenue durant sa détention - laquelle a agi comme un véritable point de bascule suscitant chez lui une volonté inébranlable de réinsertion afin d'assumer pleinement son rôle paternel.

Enfin, et de manière prépondérante, cette décision échoue de manière flagrante à préserver l'intérêt supérieur de l'enfant, qui se trouve pourtant être un facteur déterminant selon la jurisprudence constante de la Cour. Il s'avère en effet purement illusoire d'envisager que sa compagne et sa fille, âgée seulement de trois ans et donc en très bas âge, toutes deux de nationalité belge, puissent le suivre au Congo au vu des (i) conditions d'accueil précaires et (ii) de la rupture d'ancrage que cela impliquerait, rendant de facto la mesure d'éloignement équivalente à une séparation définitive. Et ce nonobstant, la présomption irréalisable de l'administration qui maintient qu'une vie familiale peut parfaitement se poursuivre à distance via les moyens de communications modernes et/ou de courts voyages vers le Congo. De tels moyens ne peuvent effectivement substituer à la présence physique et tangible d'une figure parentale.

De surcroît, s'il est exact que les séjours carcéraux du requérant ont pu limiter ses interactions quotidiennes avec sa fille, l'autorité administrative commet une erreur d'appréciation manifeste en postulant que son éloignement définitif maintiendrait un simple statu quo pour l'enfant. Comme le démontrent les travaux du Professeur Michael E. Lamb, référence mondiale en psychologie du développement, l'importance d'une figure paternelle ne se réduit pas à une stricte cohabitation ou à un quota prédéfini d'interactions, mais repose de manière cruciale sur son « accessibilité », tant visuelle que physique.<sup>18</sup> Le maintien du requérant sur le territoire belge préserverait donc cette accessibilité, même imparfaite au travers de visites en établissement pénitentiaire, et conserverait le potentiel de développement de leur relation, qui est vital pour le développement socioémotionnel de l'enfant. À l'inverse, son expulsion vers un pays inconnu imposerait une privation totale et irréversible de contact visuel et physique et constituerait un traumatisme distinct et dévastateur pour l'enfant. Cette réalité est corroborée par les conclusions empiriques du rapport intitulé 'Facing Our Future : Children in the Aftermath of Immigration Enforcement' de l'Urban Institute portant spécifiquement sur l'impact des déportations de parents sur la psyché leurs enfants, lesquelles démontrent que la rupture de contact visuel engendre des dommages profonds à long terme, se traduisant notamment par des troubles du sommeil, de la colère, un repli sur soi et une détresse persistante chez les enfants séparés de leur parent. Ainsi, l'éloignement du requérant condamnerait sa fille de quatre ans à une absence paternelle absolue, générant des dommages psychologiques certains sur sa régulation émotionnelle et la construction de son identité.

Par conséquent, en s'obstinant dans l'exécution de l'ordre d'éloignement à l'encontre du requérant, l'autorité administrative commet une ingérence disproportionnée, et de ce fait injustifiée, dans la vie familiale de ce dernier.

## 1.2. L'existence d'une ingérence disproportionnée dans la vie privée du requérant

Et même si l'administration persiste à arguer que les liens familiaux entre le requérant, et sa compagne et sa fille, manquent d'effectivité et que toute ingérence à ce titre est par conséquent justifiée, il existe néanmoins une ingérence manifestement disproportionnée, et de ce fait injustifiée, dans la vie privée du requérant.

En effet, sur le fondement de cette disposition, la Cour rappelle de manière constante que l'article 8 de la CEDH protège, entre autres, « le droit au développement personnel et le droit d'établir et entretenir des rapports avec d'autres êtres humains et le monde extérieur ». <sup>20</sup> Et plus particulièrement s'agissant « des immigrés établis », la Cour a déclaré, dans l'arrêt Üner c. Pays-Bas, que :

« 59. (...) Elle observe à cet égard que tous les immigrés installés, indépendamment de la durée de leur résidence dans le pays dont ils sont censés être expulsés, n'ont pas nécessairement une « vie familiale » au sens de l'article 8. Toutefois, dès lors que l'article 8 protège également le droit de nouer et entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il englobe parfois des aspects de l'identité sociale d'un individu. Il faut accepter que la totalité des liens sociaux entre les immigrés installés et la communauté dans laquelle ils vivent font partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8. Indépendamment de l'existence ou non d'une « vie familiale », dès lors, la Cour considère que l'expulsion d'un immigré installé s'analyse en une atteinte à son droit au respect de sa vie privée. C'est en fonction des circonstances de l'affaire portée devant elle que la Cour décidera s'il convient de mettre l'accent sur l'aspect « vie familiale » plutôt que sur l'aspect « vie privée » ». (Nous soulignons)

En ce sens, l'ordre d'éloignement pris à l'encontre du requérant, qui est installé en Belgique depuis plus de 30 ans et où il y a fondé une famille, constitue indéniablement une ingérence dans son droit au respect de la vie privée. Dans ce contexte, la Cour applique mutatis mutandis les éléments énumérés ci-dessus dans l'arrêt Üner c. Pays-Bas afin d'apprécier la proportionnalité d'une telle ingérence. Dans l'acte attaqué, l'Office des étrangers minimise la portée d'une présence aussi prolongée sur le territoire et motive sa décision en affirmant qu'il ne « ressort cependant de rien que les liens qu'il a construits avec la Belgique soit d'une nature exceptionnelle telle qu'ils puissent peser contre le danger grave et actuel qu'il peut être considéré constituer » et qu'il n'a pas « suffisamment démontré que les amitiés qu'il a potentiellement construites en Belgique auraient une intensité telle qu'une rupture de ces contacts devraient être considérée comme une violation de l'article 8 de la CEDH ».

Or, cette exigence de l'administration consistant à réclamer la preuve de liens d'une nature « exceptionnelle » procède d'une lecture manifestement erronée des critères de proportionnalité dégagés par l'arrêt Üner c. Pays-Bas, entachant ainsi la juste mise en balance des intérêts concurrents.

Premièrement, quant à la durée du séjour et la solidité des liens avec le pays d'accueil, une présence ininterrompue de plus de trente années consécutives - initiée à l'âge de trois mois - laisse indubitablement présumer un ancrage social et culturel d'une profondeur absolue.

L'accomplissement de l'intégralité de sa scolarité et d'une formation professionnelle de haut niveau en Belgique consolident de facto cette identité sociale, vidant de son sens l'exigence administrative de prouver une intensité "exceptionnelle" de ses amitiés.

Deuxièmement, s'agissant des attaches avec le pays de destination, le requérant est un parfait étranger à la République Démocratique du Congo. Il est juridiquement inopérant de tenter d'y pallier en déduisant un quelconque ancrage sur la base des origines de sa compagne - laquelle est par ailleurs de nationalité belge - ou sur le seul critère de la nationalité de sa mère biologique qui, au demeurant, ne l'a pas élevé. Un tel renvoi constituerait un exil vers l'inconnu, dénué de toute perspective d'intégration.

Enfin, appréhendée sous le prisme spécifique de la vie privée, laquelle englobe le droit au développement personnel et l'identité sociale, la relation en pleine évolution que le requérant tisse actuellement avec sa fille dépasse le strict cadre familial. Elle constitue le nouveau pilier de sa construction personnelle et de sa volonté d'accomplissement, marquant un changement profond de sa situation depuis sa dernière inculpation que son récent placement en détention ne saurait éclipser. Rompre brutalement cette dynamique d'ancrage par une mesure d'éloignement s'analyse dès lors comme une sanction d'une sévérité disproportionnée qui excède manifestement ce qui est nécessaire à la défense de l'ordre public.

Par conséquent, la réactivation de l'ordre de quitter le territoire émis à l'encontre du requérant représente également une ingérence disproportionnée dans la vie privée de ce dernier. Et au regard de l'ensemble des éléments exposés, il y a lieu de constater que la décision attaquée se fonde sur une violation de l'article 8 de la Convention, juncto article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980.

## 2. Sur la violation du devoir de minutie (Articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et principe général de bonne administration)

L'acte attaqué est entaché d'une erreur manifeste d'appréciation et d'un défaut criant de minutie, l'autorité administrative ayant procédé à une évaluation stéréotypée, spéculative et lacunaire de la situation personnelle et familiale du requérant, en violation flagrante des principes de bonne administration.

### 2.1. La négation de la réalité des liens familiaux sur la base de critères purement formalistes

Le devoir de minutie impose à l'administration de statuer en pleine connaissance de cause, en tenant compte de tous les éléments pertinents et factuels du dossier. Or, dans la décision attaquée, l'Office des Étrangers se retranche principalement derrière l'absence (involontaire) du requérant auprès de son enfant, ainsi que du manque de reconnaissance légale de l'enfant, pour nier ou minimiser l'existence de la vie familiale.

Ce faisant, l'autorité administrative occulte totalement les circonstances de fait ayant objectivement empêché l'implication active du requérant dans la vie de l'enfant, c'est-à-dire suite à son incarcération survenue avant sa naissance, et manque ainsi à son devoir d'enquêter sur la réalité de la vie familiale projetée. Au contraire, l'administration écarte sans examen suffisant les manifestations concrètes de l'engagement du requérant,

*telles que la présentation spontanée de l'acte de naissance de sa fille lors de ses auditions et les visites de sa compagne et de son enfant en milieu carcéral. En se contentant d'un constat purement administratif pour éluder l'examen d'un lien filial et familial en construction, l'administration méconnaît grandement son devoir de minutie.*

## *2.2. Une appréciation stéréotypée et irréaliste de la perspective de continuité des liens familiaux/sociaux en cas d'éloignement*

*En contestant toute violation de l'article 8 de la Convention, l'Office des Étrangers postule de manière expéditive que les contacts entre le requérant et sa compagne et son enfant pourront être maintenus « par le biais de courtes visites ou par des moyens de communication modernes » (« door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen »).*

*Ce raisonnement abstrait démontre une absence totale d'examen individualisé. De manière réaliste, l'autorité administrative ne peut soutenir qu'une relation entre un père et son enfant en bas âge - née en novembre 2022 - peut s'épanouir et se construire sainement à des milliers de kilomètres au travers d'écrans interposés. Une telle présomption ignore les réalités psychologiques liées au développement socio-émotionnel d'un enfant de cet âge, pour qui la présence physique et la figure d'attachement sont vitales.*

*De plus, suggérer que la famille belge du requérant puisse pallier cet éloignement par de "courtes visites" en République Démocratique du Congo relève de la pure spéculation financière et logistique, faisant fi de la situation précaire dans laquelle le requérant serait plongé et du contexte sécuritaire du pays de destination.*

## *2.3. La négation de la réalité socio-culturelle et le recours à des hypothèses spéculatives*

*Par ailleurs, le manque de minutie apparaît particulièrement évident lorsque l'administration tente de justifier la prétendue capacité d'adaptation du requérant au Congo. Bien que l'Office des étrangers admette que le requérant soit arrivé en Belgique « en tant que jeune enfant », l'analyse s'arrête là. L'autorité administrative omet complètement de tenir compte de la spécificité indéniable de son parcours : son retrait de son milieu biologique et son placement par le tribunal de la jeunesse au sein d'une famille d'accueil flamande.*

*Plutôt que d'analyser l'impact de cette occidentalisation totale et de ce déracinement, l'administration se contente d'hypothèses hasardeuses. Elle affirme qu'il n'est « pas déraisonnable de supposer qu'il a au moins une certaine connaissance de la culture congolaise » et que sa mère en Belgique pourrait « lui donner des informations sur la famille au Congo ». Le destin et l'éloignement forcé d'un individu ne peuvent être scellés sur base de simples suppositions de l'administration, telles que « cela ne change rien à la possibilité qu'il puisse y avoir d'autres membres de la famille ». L'absence de toute attache réelle au Congo, l'incapacité à en maîtriser les codes, et le rejet avéré par les membres de la famille B. (...) ne sont soumis à aucune investigation sérieuse ni à aucune pondération.*

*Ainsi, en réduisant l'existence du requérant à son seul casier judiciaire et à un manque de démarches administratives, en fondant la poursuite de sa vie familiale sur des postulats irréalisables, et en tirant des conclusions sur sa capacité de réintégration sur la base de simples conjectures, l'autorité administrative a pris une décision sans s'être préalablement livrée à une évaluation complète, méticuleuse et individualisée de la cause. Ce défaut d'examen minutieux vicie intrinsèquement la mise en balance des intérêts exigée par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et entache la décision attaquée d'illégalité."*

3.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3.4. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.3.5. Nog daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet *in casu* van toepassing is, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt in dit kader een individueel onderzoek noodzakelijk.

Het gegeven dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet in bepaalde gevallen in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij, zoals de verzoekende partij aangeeft in haar verzoekschrift, niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

De verzoekende partij maakt geen gewag van gezondheidsproblemen, zodat zij niet aantoonbaar dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met bepaalde elementen met betrekking tot haar gezondheidstoestand.

De verzoekende partij maakt wel gewag van een gezinsleven en het hoger belang van haar minderjarig kind. Zoals blijkt uit wat volgt, heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met voormelde elementen.

De Raad stelt dan ook op het eerste zicht vast dat *in casu* blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen die relevant zijn in de voorliggende zaak.

3.3.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.  
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

3.3.7. Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

De Raad wijst erop dat het niet zo is, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat de verwerende partij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM van de verzoekende partij met haar partner en het kind niet aanvaardt. Zij wijst er daarentegen op dat het onduidelijk is of de verzoekende partij een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt met haar kind, waarbij zij de mate van gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar kind en partner toelicht en verduidelijkt – de verzoekende partij verklaarde het kind nog niet erkend te hebben, er blijkt dat de partner en het kind sporadisch op bezoek komen in de gevangenis, het laatste bezoek dateert van 6 april 2025, er liggen geen bewijsstukken voor van hoe de verzoekende partij invulling geeft aan het gezinsleven met haar kind, er wordt niet aangetoond dat zij een sterke band zou hebben met het kind, zij toont niet aan of zij bijdraagt aan het onderhoud van het kind, of zij deelt in de beslissingen over de opvoeding van het kind en of zij regelmatig contact met haar kind onderhoudt, het kind werd geboren toen de verzoekende partij al in detentie zat, de verzoekende partij heeft nog nooit samengewoond met het kind en de verzoekende partij heeft nooit een poging ondernomen om haar verblijf te regulariseren op grond van haar relatie met haar partner of kind – en vervolgens overgaat tot een belangenafweging.

Het uiten van twijfels ten aanzien van het bestaan van het gezinsleven van de verzoekende partij met haar kind omdat het onduidelijk is of de verzoekende partij een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt met haar kind, is niet gelijk aan het niet aanvaarden van of het ontkennen van het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven. Het komt de Raad op het eerste zicht geenszins foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of strijdig met artikel 8 van het EVRM voor om, wanneer geen uitsluitel kan gegeven worden over het al dan niet bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven, de hypothese dat een dergelijk gezinsleven voorhanden is in overweging te nemen en over te gaan tot een belangenafweging in dit licht. De verzoekende partij maakt *prima facie* geenszins aannemelijk dat dit tegenstrijdig is of paradoxaal.

Het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij volledig voorbij gaat aan de feitelijke omstandigheden die haar actieve betrokkenheid bij het leven van het kind objectief hebben verhinderd, namelijk haar opsluiting vóór de geboorte van het kind, en de verwerende partij daarmee aan haar plicht verzaakt om de realiteit van het beoogde gezinsleven te onderzoeken, dat de verwerende partij zonder voldoende onderzoek haar concrete uitingen van betrokkenheid, zoals de spontane overlegging van de geboorteakte tijdens haar verhoren en de bezoeken van haar partner en kind in de gevangenis terzijde schuift, dat door zich te beperken tot een loutere administratieve vaststelling om het onderzoek naar een zich ontwikkelende ouderlijke en familiale band te omzeilen, de verwerende partij in hoge mate aan haar plicht tot nauwkeurigheid verzaakt alsook het betoog dat het vaste rechtspraak is van het EHRM dat samenwonen over het algemeen een belangrijke factor is bij het vaststellen van een *de facto* gezinsleven, maar dit niet het enige criterium is en een gepland gezinsleven uitzonderlijk ook onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM kan vallen, met name wanneer de afwezigheid van het volledig en effectief tot stand komen van dit gezinsleven de verzoekende partij niet kan tegengeworpen worden, dat de geboorte van het kind plaatsvond terwijl zij al in hechtenis zat, waardoor samenwonen, substantiële betrokkenheid en wettelijke erkenning aanvankelijk onmogelijk was, dat het voortdurend en expliciet blij gegeven van haar gehechtheid aan en betrokkenheid bij haar dochter, met name door te bevestigen dat zij op Belgisch grondgebied moest blijven om bij haar te kunnen blijven en door spontaan de geboorteakte van haar dochter voor te leggen tijdens haar eerdere verhoren, dat deze familiale verankering bovendien bevestigd wordt door de continuïteit van de relatie met haar partner, die haar bezocht heeft in de gevangenis met haar kind, dat het noodzakelijk is onder de aandacht te brengen dat een uitspraak over de erkenning van het kind uitdrukkelijk wordt verwacht op 24 februari 2026, dat in die zin er wel degelijk sprake is van een 'gepland' gezinsleven dat de staat moet laten ontwikkelen, zonder enige gerechtvaardigde inmenging, zijn dan ook niet dienstig, nu de hypothese dat er wel degelijk uitgegaan kan worden van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in ogenschouw werd genomen en werd overgegaan tot een belangenafweging.

3.3.8. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven en van het privéleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke

afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan stelt het EHRM dat er sprake is van een inmenging in het familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Een controle hierop geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Daargelaten de vraag of de bestreden beslissing een situatie van weigering van voortgezet verblijf betreft of betrekking heeft op een eerste vraag om toelating tot verblijf, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderscheid tussen deze twee situaties niet steeds duidelijk is en ook niet altijd relevant.

In beide gevallen zijn de toepasselijke beginselen immers dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, nl. heeft de Staat binnen zijn beoordelingsmarge een billijke afweging gemaakt. (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 68-69.)

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt immers dat hoewel er een onderscheid kan gemaakt worden tussen beide soorten van beoordeling, zowel in het kader van een proportionaliteitsonderzoek als in het kader van de fair balance toets het oordeel afhankelijk zal zijn van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, alsook de aanwezigheid van overkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in het land van herkomst wordt voortgezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, zoals in voorliggende zaak het geval is, dan moet het hoger belang van deze kinderen in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67). Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.). Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van

eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda - Muzinga v. Frankrijk, par. 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mungenzi/Frankrijk, § 62).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren, doch kan hij enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

3.3.9. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij betreffende het gezinsleven en het hoger belang van het minderjarig kind de volgende belangenafweging heeft gemaakt:

*"Zowel zijn moeder, zijn partner als zijn kind (geboren op 23.11.2022) wonen in België. Hij is niet gehuwd en toont de geboortakte van zijn kind. Hij verklaard het kind nog niet officieel erkend te hebben omdat hij op het moment van de geboorte in de gevangenis zat. (...)*

*Betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren naar Congo, aangezine hij in België (...) zijn partner en kind hier heeft.*

*(...)Betreffende de in België verblijvende familieleden van betrokkene dient het volgende te worden opgemerkt. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn moeder.*

*Betrokkene verklaarde een partner en kind te hebben in België. Hij verklaarde zelf het kind nog niet te hebben erkend. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat zij heel sporadisch op bezoek komen in de gevangenis. het laatste bezoek dateert van 06.04.2025. Het is onduidelijk of betrokkene weldegelijk een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM onderhoudt met zijn kind. Hij legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonde hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met zijn kind 5842284 4 noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met zijn kind. Hij toont niet aan of hij bijdraagt aan het onderhoud van het kind, of hij deelt in de beslissingen over de opvoeding van het kind, of hij regelmatig contact met zijn kind onderhoudt, et cetera. Er wordt opgemerkt dat het kind werd geboren toen hij al in detentie zat. Hij heeft nog nooit samengewoond met het kind. Betrokkene heeft bovendien nooit een poging ondernomen om zijn verblijf in België te regulariseren op basis van zijn relatie of zijn kind. De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn kind, zijn partner en andere familieleden die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België*

*ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Congo of elders. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.”*

3.3.10. Uit voornoemde motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij (i) de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt bij verwijdering naar het land van bestemming – waarbij betreffende de mate waarin het gezinsleven in België wordt beleefd wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij verklaarde het kind nog niet erkend te hebben, er blijkt dat de partner en het kind sporadisch op bezoek komen in de gevangenis, het laatste bezoek dateert van 6 april 2025, er geen bewijsstukken voorliggen van hoe de verzoekende partij invulling geeft aan het gezinsleven met haar kind, er niet wordt aangetoond dat zij een sterke band zou hebben met het kind, zij niet aantoont of zij bijdraagt aan het onderhoud van het kind, of zij deelt in de beslissingen over de opvoeding van het kind en of zij regelmatig contact met haar kind onderhoudt, het kind werd geboren toen de verzoekende partij al in detentie zat, de verzoekende partij nog nooit heeft samengewoond met het kind en de verzoekende partij nooit een poging heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren op grond van haar relatie met haar partner of kind –, (ii) de omvang van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding – waarbij erop wordt gewezen dat de partner en haar kind in België wonen en de verzoekende partij in de gevangenis verblijft en zij nooit een poging heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren op grond van haar relatie met haar partner of kind – alsook (iii) de aanwezigheid van overkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in het land van herkomst wordt voortgezet – waarbij wordt verduidelijkt dat de contacten met familie kunnen onderhouden worden door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen, dat er geen hinderpalen zijn om regelmatig contact te onderhouden, daar de familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen – in overweging heeft genomen en deze elementen afgewogen heeft tegen de overwegingen inzake openbare orde – waarbij zij wees op het buitensporig misdadig gedrag van de verzoekende partij – en oordeelde dat, hoewel de uitoefening van het gezinsleven met haar partner, kind en andere familieleden die in België verblijven voor de verzoekende partij moeilijker zal verlopen, *in casu* de bescherming (van de openbare orde) en het voorkomen van strafbare feiten de inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij rechtvaardigen.

3.3.11. De verzoekende partij lijkt vooreerst kritiek te uiten op de vaststellingen omtrent de mate waarin het gezinsleven in België beleefd wordt. Echter door te betogen dat de geboorte van het kind plaatsvond terwijl zij al in hechtenis zat, waardoor samenwonen, substantiële betrokkenheid en wettelijke erkenning aanvankelijk onmogelijk was, werpt zij op het eerste zicht geen ander licht op de vaststellingen dat de partner en het kind sporadisch op bezoek komen in de gevangenis, het laatste bezoek dateert van 6 april 2025, er geen bewijsstukken voorliggen van hoe de verzoekende partij invulling geeft aan het gezinsleven met haar kind, er niet wordt aangetoond dat zij een sterke band zou hebben met het kind en zij niet aantoont of zij bijdraagt aan het onderhoud van het kind, of zij deelt in de beslissingen over de opvoeding van het kind en of zij regelmatig contact met haar kind onderhoudt. Hieruit blijkt duidelijk dat het niet samenwonen met het kind de verzoekende partij niet wordt tegengeworpen. Uit deze motieven blijkt overigens niet dat het bestaan van de gezinsbanden door de verwerende partij geminimaliseerd wordt door enkel te verwijzen naar haar afwezigheid bij het kind en het ontbreken van de erkenning van het kind. Voorts dient nog vastgesteld te worden dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat substantiële betrokkenheid en wettelijke erkenning niet mogelijk was daar zij in de gevangenis zat.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij volledig voorbij gaat aan de feitelijke omstandigheden die haar actieve betrokkenheid bij het leven het kind objectief hebben verhinderd, namelijk haar opsluiting vóór de geboorte van het kind, en de verwerende partij daarmee aan haar plicht verzaakt om de realiteit van het beoogde gezinsleven te onderzoeken. Echter heeft de verwerende partij zich geenszins beperkt tot de vaststelling dat er geen sprake was van actieve betrokkenheid zonder het in overweging nemen van het gevangenschap van de verzoekende partij. Zij heeft wel degelijk in overweging genomen dat de verzoekende partij voor de geboorte van het kind reeds was opgesloten doch er ook op gewezen dat partner en het kind sporadisch op bezoek komen in de gevangenis, het laatste bezoek dateert van 6 april 2025, er geen bewijsstukken voorliggen van hoe de verzoekende partij invulling geeft aan het gezinsleven met haar kind, er niet wordt aangetoond dat zij een sterke band zou hebben met het kind en zij niet aantoont of zij bijdraagt aan het onderhoud van het kind, of zij deelt in de beslissingen over de opvoeding van het kind en of zij regelmatig contact met haar kind onderhoudt.

Waar zij poneert dat er sprake is van het voortdurend en expliciet blij gegeven van haar gehechtheid aan en betrokkenheid bij haar dochter, met name door te bevestigen dat zij op Belgisch grondgebied moest blijven om bij haar te kunnen blijven en door spontaan de geboorteakte van haar dochter voor te leggen tijdens haar eerdere verhoren, kan zij op het eerste zicht bezwaarlijk gevolgd worden. Immers uit het loutere feit tijdens de gehoren te stellen dat zij in België wenst te blijven om bij haar dochter te kunnen blijven en het voorleggen van de geboorteakte van haar dochter, kunnen geen elementen blijken die wijzen op hechte banden met en een betrokkenheid bij en engagement voor het kind. Zij maakt dan ook op het eerste zicht niet aannemelijk dat de verwerende partij naar bepaalde relevante elementen ten onrechte onvoldoende onderzoek heeft gevoerd.

Door voorts te betogen dat deze familiale verankering bovendien bevestigd wordt door de continuïteit van de relatie met haar partner, die haar bezocht heeft in de gevangenis met haar kind, werpt de verzoekende partij op het eerste zicht evenmin een ander licht op de motieven over de mate waarin het gezinsleven in België beleefd wordt. Er wordt in de bestreden beslissing niet ontkend dat er sprake is van een continuïteit van de relatie met haar partner, die haar bezocht heeft in de gevangenis met haar kind, doch er heel terecht op gewezen – minstens toont de verzoekende partij op het eerste zicht het tegendeel niet aan – dat de partner en het kind sporadisch op bezoek komen in de gevangenis, het laatste bezoek dateert van 6 april 2025, er geen bewijsstukken voorliggen van hoe de verzoekende partij invulling geeft aan het gezinsleven met haar kind, er niet wordt aangetoond dat zij een sterke band zou hebben met het kind en zij niet aantoonde of zij bijdraagt aan het onderhoud van het kind, of zij deelt in de beslissingen over de opvoeding van het kind en of zij regelmatig contact met haar kind onderhoudt. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij de bezoeken van haar partner en kind in de gevangenis terzijde schuift.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de mate waarin het gezinsleven in België met haar partner en kind wordt beleefd, foutief, onzorgvuldig of op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld.

Zij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde relevante gegevens in het kader van het onderzoek naar de zich ontwikkelende ouderlijke en familiale band, ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Waar de verzoekende partij nog wijst op het feit dat een uitspraak over de erkenning van het kind uitdrukkelijk wordt verwacht op 24 februari 2026, beperkt zij zich in haar verzoekschrift tot een loutere bewering die zij geenszins staft met enig stuk. Ter terechtzitting legt zij processen-verbaal van terechtzittingen van de Familierechtbank voor alsook een bewijs van een e-mail van de griffie van de Familierechtbank van 10 februari 2026 waarin vermeld staat dat uitspraak gesteld wordt op 23 februari 2026. Ter terechtzitting van 24 februari 2026 is de verzoekende partij nog niet op de hoogte van deze uitspraak.

De verzoekende partij toont hiermee echter *op het eerste zicht* niet aan dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing onterecht heeft gesteld dat de verzoekende partij verklaarde het kind nog niet te hebben erkend. Wat er ook van zij, de intentie het kind te erkennen of het effectief erkennen van het kind, doet geen afbreuk aan de belangenafweging en de vaststellingen over de mate waarin het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner en minderjarig kind beleefd wordt in België.

3.3.12. De verzoekende partij houdt verder een betoog, in het kader van de evenredigheidsstoetsing van een verwijderingsmaatregel, over het onderscheid tussen enerzijds het opbouwen van een gezinsleven in een context van een onzekere verblijfssituatie en anderzijds de situatie van een zogenaamde “gevestigde” vreemdeling, en stelt dat gezien de sterke sociale en culturele banden die deze zogenaamde “gevestigde” vreemdelingen tijdens deze periode in het gastland hebben opgebouwd, het EHRM oordeelde dat er zeer gegronde redenen moeten worden aangevoerd om de verwijdering te rechtvaardigen, doch toont op het eerste zicht niet aan dat er *in casu* van dergelijke gegronde redenen geen sprake is. Zij betwist in haar verzoekschrift de motieven niet op grond waarvan de verwerende partij, gelet op de ernst van de feiten, de herhaling en de persoon van de verzoekende partij die blijkbaar het plegen van inbreuken niet kan laten, afleidt dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dat er sprake is van buitensporig misdadig gedrag.

3.3.13. Daargelaten de vraag aldus of de verzoekende partij gelet op haar aankomst op het Belgische grondgebied op uiterst jonge leeftijd en waar zij 17 jaar legaal verbleven heeft, kan beschouwd worden als gevestigde vreemdeling, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op het eerste zicht niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen in het licht van de Boultif/Üner-criteria ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Minstens maakt zij niet aannemelijk dat, gelet op bepaalde elementen in het licht van deze criteria, de belangenafweging doorgevoerd in de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is. Door het louter opsommen van de verschillende criteria toont de verzoekende partij dit niet aan. Zoals blijkt uit wat volgt maakt de verzoekende partij met haar betoog *prima facie* niet aannemelijk dat deze criteria het manifest disproportioneel en gebrekkig karakter van de in de bestreden beslissing gemaakte belangenafweging aan het licht brengt.

De verzoekende partij betoogt, betreffende de hechtheid van de sociale en culturele banden met het gastland en (het gebrek aan) sociale en familiale verankering in het land van bestemming, dat zij, die op een leeftijd van drie maanden in België is aangekomen, hier haar volledige identiteit, scholing en sociaal netwerk heeft opgebouwd en dat zij ongetwijfeld het profiel heeft van een gevestigde vreemdeling voor wie Congo totaal

vreemd is, waar zij noch kennis heeft van de gebruiken, noch banden mee heeft, waardoor een verwijdering gelijkgesteld kan worden aan een totale ontworteling.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend – daarentegen uitdrukkelijk in overweging wordt genomen – dat de verzoekende partij als jong kind in België is toegekomen waarbij wordt gesteld dat het normaal is dat zij hier naar school ging, de taal spreekt en er familiale, sociale en culturele banden heeft, doch geoordeeld dat niet blijkt dat de banden die zij met België heeft opgebouwd van een dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het actueel gevaar dat zij door haar persoonlijk gedrag kan geacht worden te vormen voor de openbare orde, dat meer nog het duidelijk lijkt dat haar gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijkt geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen zij zich ophoudt en waarvan zij zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend, dat zij een groot deel van haar tijd binnen de muren van de gevangenis doorbracht. Daarnaast wordt over het gebrek aan banden met Congo, gemotiveerd dat het niet onredelijk is aan te nemen dat zij enige kennis van de Congolese cultuur heeft, dat zowel haar moeder als haar partner Congolese roots hebben, dat er mogelijk andere familie in Congo woont, dat haar familie in België contact kan opnemen met de familie in Congo en de verzoekende partij informatie kan geven over de familie in Congo, dat een terugkeer naar Congo ongetwijfeld een aanpassing zal vragen doch dat dit niet wil zeggen dat het onmogelijk zou zijn, dat er bovendien projecten zijn waarop een beroep kan worden gedaan en dat kan uitgezocht worden voor welke steun de verzoekende partij in aanmerking komt.

Met de loutere bewering dat Congo haar totaal vreemd is, dat zij noch kennis heeft van de gebruiken, noch banden met Congo heeft, waardoor een verwijdering gelijkgesteld kan worden aan een totale ontworteling, werpt zij op het eerste zicht geen ander licht op voormelde motieven.

3.3.14. Betreffende de tijd die is verstreken sinds de laatste inbreuk, betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij overgaat tot een loutere retrospectieve beoordeling, dat zij haar analyse uitsluitend baseert op haar gerechtelijke voorgaanden en daardoor manifest vergeet om de fundamentele evolutie van haar persoonlijke situatie te beoordelen, waarbij zij toelicht dat de geboorte van haar dochter gebeurde tijdens haar gevangenschap, wat gewerkt heeft als een werkelijk keerpunt dat bij haar een onwankelbare wil tot re-integratie teweegbracht teneinde ten volle haar vaderlijke rol te kunnen vervullen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij uitdrukkelijk heeft gemotiveerd “ *Betrokkene heeft een gevuld strafregister met reeds een aantal specifieke voorgaanden. Hij is echter buitengewoon hardleers. Eerdere veroordelingen tot zelfs meerdere jaren gevangenisstraf hebben klaarblijkelijk nog geen enkel effect gehad. Uit het deskundig psychologisch verslag blijkt dat betrokkene weinig schuldbesef kent en zich nauwelijks identificeert met het door hem veroorzaakte leed. Het risico op recidive wordt als hoog ingeschat (cfr vonnis. dd. 24.01.2023). Zolang de betrokkene niet tot de nodige inzichten komt, dient de maatschappij tegen dit soort van hardleerse veelplegers te worden beschermd. Gelet op de ernst van de feiten, de herhaling en de persoon van betrokkene die blijkbaar het plegen van ernstige inbreuken niet kan laten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*”. Hieruit blijkt op het eerste zicht dat de verwerende partij wel degelijk de evolutie in het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij heeft beoordeeld.

Waar zij stelt dat de geboorte van haar dochter gebeurde tijdens haar gevangenschap, wat gewerkt heeft als een werkelijk keerpunt dat bij haar een onwankelbare wil tot re-integratie teweegbracht teneinde ten volle haar vaderlijke rol te kunnen vervullen, beperkt zij zich tot loutere beweringen, zodat zij met haar betoog geen ander licht werpt op de voormelde motieven die betrekking hebben op de overwegingen van openbare orde.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat uit het vonnis van 24 januari 2023 dat zich in het administratief dossier bevindt (stuk 113), blijkt dat de feiten van diefstal met braak in voertuigen en pogingen daartoe, waarvoor zij veroordeeld werd, dateren uit de periode tussen 6 en 14 juli 2022. De dochter van de verzoekende partij werd geboren op 23 november 2022, waarbij aldus moet worden vastgesteld dat de partner van de verzoekende partij reeds zwanger moet geweest zijn op het ogenblik dat zij de voornoemde feiten pleegde.

3.3.15. De verzoekende partij meent vervolgens, en voornamelijk, dat de bestreden beslissing erin faalt het hoger belang van het kind in overweging te nemen, dat het volstrekt illusoir is om ervan uit te gaan dat haar partner en haar dochter, die slechts drie jaar oud is en dus nog zeer jong, beiden van Belgische nationaliteit, haar naar Congo kunnen vergezellen, gezien (i) de precare opvangomstandigheden en (ii) de verbreking van de banden die dit teweegbrengt, waardoor de verwijderingsmaatregel *de facto* neerkomt op een definitieve scheiding.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de bestreden beslissing ingaat tegen het hoger belang van het kind of dat met relevante elementen in dit licht door de verwerende partij ten onrechte geen rekening werd gehouden.

De verzoekende partij werpt geen ander licht op de vaststellingen dat het laatste bezoek van het kind aan haar in de gevangenis dateert van 6 april 2025 – aldus intussen meer dan tien maanden geleden – dat de verzoekende partij niet aantoont hoe zij invulling geeft aan het gezinsleven met haar kind, dat er niet wordt aangetoond dat zij een sterke band zou hebben met het kind, dat zij niet aantoont of zij bijdraagt aan het onderhoud van het kind, of zij deelt in de beslissingen over de opvoeding van het kind en of zij regelmatig contact met haar kind onderhoudt, dat het kind werd geboren toen de verzoekende partij al in detentie zat en dat zij nog nooit heeft samengewoond met het kind, dat de contacten kunnen onderhouden worden door middel van korte bezoeken en door moderne communicatiemiddelen en dat de familie het land op volkomen regelmatige wijze het land kunnen in- en uitreizen.

Uit deze motieven blijkt geenszins dat de verwerende partij ervan uitgaat dat haar partner en haar dochter, die slechts drie jaar oud is en dus nog zeer jong, haar naar Congo kunnen vergezellen. De verwerende partij wijst erop dat de familie contact kan onderhouden door middel van korte bezoeken aan de verzoekende partij in Congo. Door te wijzen op de jonge leeftijd van het kind en 'de precaire opvangomstandigheden' zonder overigens verdere verduidelijking hieromtrent, maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Daar het om korte bezoeken gaat kan de verzoekende partij ook niet ernstig stellen dat er sprake is – voor haar partner en kind – van de verbreking van hun banden (met België). Gezien de verzoekende partij met voormeld betoog aldus geen ander licht werpt op de motieven dat contact mogelijk blijft door middel van korte bezoeken en via moderne communicatiemiddelen, maakt zij ook niet aannemelijk dat een verwijderingsmaatregel *de facto* neerkomt op een definitieve scheiding.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het een onrealiseerbare veronderstelling is van de verwerende partij dat het gezinsleven kan voortgezet worden op afstand via moderne communicatiemiddelen en/of door korte bezoeken in Congo en dat dergelijke manieren evident een fysieke en voelbare aanwezigheid van een vaderfiguur niet kunnen vervangen, toont zij vooreerst niet aan waarom *in casu* het verderzetten van het gezinsleven – dat overigens heden plaatsvindt door middel van sporadische bezoeken aan de verzoekende partij in de gevangenis, waarvan het laatste bezoek dateert van meer dan tien maanden geleden – niet realiseerbaar is op afstand via moderne communicatiemiddelen en/of door korte bezoeken in Congo. Daargelaten de vraag of dergelijke manieren een fysieke en voelbare aanwezigheid van een vaderfiguur kunnen vervangen, kan de verzoekende partij hiernaar *in casu* niet dienstig verwijzen, daar ook heden geen sprake is van een gezinsleven waarbij er sprake is van een permanente of minstens regelmatige fysieke en voelbare aanwezigheid van de vaderfiguur.

De verzoekende partij betoogt dat haar gevangenisstraf haar dagelijkse contacten met haar dochter beperkt hebben, doch dat de verwerende partij een beoordelingsfout begaat door te oordelen dat haar verwijdering voor haar kind slechts een *status quo* zou betekenen – motief dat overigens niet als dusdanig in de bestreden beslissing kan gelezen worden –, dat blijkt dat het belang van de vaderfiguur niet beperkt is tot het samenwonen of een vooraf bepaald aantal interacties, maar in belangrijke mate berust op diens toegankelijkheid zowel fysiek als virtueel. Verder stelt zij ook dat de verwerende partij de behoeften van het jonge kind bagatelliseert door zich te baseren op haar sporadische aanwezigheid van in het leven van haar dochter. De verzoekende partij gaat er echter aan voorbij dat in de bestreden beslissing niet wordt geoordeeld dat de bestreden beslissing niet ingaat tegen het hoger belang van het kind enkel omdat de verzoekende partij en het kind heden niet samenwonen, er sprake is van een beperkter aantal interacties of van slechts een sporadische aanwezigheid van de verzoekende partij in het leven van haar dochter, doch ook omdat, naast het feit dat zij nog nooit hebben samengewoond, het laatste bezoek dateert van meer dan tien maanden geleden en de verzoekende partij voorts niet aantoont hoe zij invulling geeft aan het gezinsleven met het kind en niet wordt aangetoond dat er sprake zou zijn van een sterke band met het kind, dat de verzoekende partij niet aantoont of zij bijdraagt aan het onderhoud van het kind, of zij deelt in de beslissingen over de opvoeding van het kind en of zij regelmatig contact onderhoudt met haar kind, zodat door de verzoekende partij niet werd aangetoond dat er heden sprake is van een fysieke en/of virtuele toegankelijkheid tot de verzoekende partij voor het kind. De verzoekende partij toont dit ook ter gelegenheid van onderhavige procedure niet aan. De verzoekende partij maakt aldus met haar betoog op het eerste zicht geenszins aannemelijk dat de uitvoering van de bestreden beslissing zou leiden tot een wijziging in de beleving van het gezinsleven door het minderjarig kind en al helemaal niet dat, indien er wel sprake zou zijn van een dergelijke wijziging, deze dermate bepalend is voor de beleving van het gezinsleven in hoofde van het kind dat dient geoordeeld te worden de bestreden beslissing strijdig is met diens belangen.

De verzoekende partij maakt dan ook, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat haar verwijdering naar een onbekend land een totale en onomkeerbare verbreking van visueel en fysiek contact oplegt en een specifiek en verwoestend trauma voor het kind vormt.

Gelet op het voorgaande is het betoog van de verzoekende partij dat haar verblijf in België, zelfs als die onvolmaakt is door bezoeken in de gevangenissen, de toegankelijkheid zou behouden en het potentieel voor de ontwikkeling van hun relatie zou behouden, wat van levensbelang is voor de sociaal-emotionele ontwikkeling van het kind, dan ook niet dienstig. Er wordt immers *prima facie* niet aangetoond dat er heden sprake is van toegankelijkheid, minstens niet dat de toegankelijkheid behouden en het potentieel voor de ontwikkeling van hun relatie behouden, in de actuele omstandigheden, in het belang is van het kind gelet op diens sociaal-emotionele ontwikkeling. Door louter te verwijzen naar (wetenschappelijke) literatuur hieromtrent – zonder overigens de bevindingen toe te passen op haar concrete situatie – toont de verzoekende partij dit op het eerste zicht evenmin aan.

Bovendien, in het kader van de toegankelijkheid van de vader en het fysiek, visueel en virtueel contact met de vader, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat contacten kunnen onderhouden worden door de familie door middel van korte bezoeken en via moderne communicatiemiddelen. De verzoekende partij toont met haar betoog op het eerste zicht niet aan dat dit niet mogelijk zou zijn.

Waar zij hieromtrent nog betoogt dat dit een abstracte redenering vormt zonder individuele beoordeling, dat realistisch gezien niet kan volgehouden worden dat een relatie tussen een vader en haar jonge kind, geboren in november 2022, zich op duizenden kilometers afstand via een scherm op een gezonde manier kan ontwikkelen en opbouwen, dat een dergelijke veronderstelling voorbij gaat aan de psychologische realiteit van de sociaal-emotionele ontwikkeling van een kind van deze leeftijd, voor wie fysieke aanwezigheid en een hechtingsfiguur van vitaal belang zijn, kan zij gelet op wat voorafgaat, op het eerste zicht niet gevolgd worden. Zij toont niet aan waarom in haar geval – waarbij zij niet aantoonbaar regelmatig contact te onderhouden met haar kind in de gevangenis en het laatste bezoek van haar kind aan haar in de gevangenis dateert van meer dan tien maanden geleden – de redenering dat contacten kunnen onderhouden worden door middel van moderne communicatiemiddelen niet realistisch is. Waar de verzoekende partij betreffende het motief dat haar familie korte bezoeken kan brengen aan Congo nog stelt dat dit louter financiële en logistieke speculatie is waarbij voorbijgegaan wordt aan de preciaire situatie waarin zij zou terechtkomen en aan de veiligheidssituatie in het land van bestemming, toont zij op het eerste zicht geenszins aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat er geen onoverkomelijke hinderpalen zijn om op deze manier regelmatig contact te onderhouden. Zij toont niet *in concreto* aan dat er financiële of logistieke hinderpalen daartoe zijn, nog minder dat deze onoverkomelijk zouden zijn. Voorts beperkt zij zich tot het louter plegen dat zij in een preciaire situatie zou terechtkomen in het land van bestemming, zonder dit evenwel toe te lichten, alsook tot het wijzen op 'de veiligheidssituatie' aldaar, evenzeer zonder toelichting, zodat zij op het eerste zicht ook op deze wijze geenszins *in concreto* aantoonbaar dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn voor haar familie om haar te bezoeken in Congo.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij met haar betoog op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk dat de verwijdering haar vierjarige dochter zou veroordelen tot een absolute vaderlijke afwezigheid, wat ongetwijfeld psychologische schade zal toebrengen aan haar emotionele regulering en de vorming van haar identiteit, noch dat er sprake is van een onvolledige beoordeling van de gevolgen die haar verwijdering zou hebben voor de ontwikkeling van haar familiebanden.

De verzoekende partij toont *prima facie* niet aan dat de verwerende partij op flagrante wijze nagelaten heeft naar behoren het hoger belang van het kind in overweging te nemen.

3.3.16. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij betreffende het privéleven de volgende belangenafweging heeft gemaakt:

*“Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van Congolese documenten, aangezien hij in Parijs geboren is. Hij bevestigt vroeger een verblijfskaart te hebben gehad in België, maar deze te zijn verloren in 2009, omdat het een papieren was. Hij verklaarde sindsdien geen documenten meer te hebben gehad en begrijpt geen recht op verblijf meer te hebben.*

*Hij verklaarde geboren te zijn in Parijs, maar voor zijn 3 maanden samen met zijn moeder te zijn verhuisd naar België. Hij zou sindsdien het land niet meer langdurig verlaten hebben, enkel tijdens een vakantie vroeger met zijn pleegouders. Hij kan hiervan geen bewijzen voorleggen. Hij verklaarde in België te zijn opgegroeid, school te hebben gelopen en gevoetbaldd.*

*(...)Hij verklaarde niets met de Congolese ambassade willen te maken hebben omdat hij geen banden heeft met het land. Zijn vader zou de Franse nationaliteit hebben maar hij heeft hem nooit gekend gezien hij is opgegroeid in de pleegzorg.*

*Betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren naar Congo, aangezien hij in België opgroeide, nooit in Congo is geweest en zijn partner en kind hier heeft.*

*(...) Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn kind, zijn partner en andere familieleden die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden,*

*bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Congo of elders. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden. Betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren naar Congo omdat hij geen banden heeft met het land. Aangezien hij in België als jong kind is toegekomen, is het normaal dat hij hier bijvoorbeeld naar school ging, dat hij de taal spreekt en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Uit niks blijkt echter dat de banden die hij met België heeft opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel geaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat zijn gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijkt geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen hij zich ophoudt en waarvan hij zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Hij bracht een groot deel van zijn tijd binnen de muren van een gevangenis door (eerste detentie van 30.09.2010 tot 28.12.2010, tweede detentie van 02.06.2011 tot 16.01.2016, derde detentie van 29.11.2017 tot 06.03.2021, en huidige detentie verblijft hij sinds 16.07.2022 in de gevangenis). Er werd niet aangetoond dat de vriendschappen die hij mogelijkwerwijze in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit zouden hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Er werd niet aangetoond dat hij een economische binding met België zou hebben. Het is niet onredelijk aan te nemen dat hij minstens enige kennis van de Congolese cultuur. Zowel zijn moeder (met Congolese nationaliteit) als zijn partner hebben Congolese roots. De omstandigheid dat zijn moeder in België woont, neemt niet weg dat er mogelijk andere familie is die wel nog in Congo woont. Eventueel kan zijn familie in België, indien hij contact met hen opneemt, hem meer informatie geven over familie in Congo. Een terugkeer naar Congo zal ongetwijfeld aanpassing van hem vergen. Dat wil echter niet zeggen dat het onmogelijk zou zijn. Er bestaan projecten waarop eventueel een beroep gedaan kan worden (vb.: het "European return and reintegration network" waarbij België partner is). Indien hij dat wenst, kan uitgezocht worden voor welke steun hij in aanmerking komt.*

3.3.17. Door louter voor te houden dat er sprake is van een duidelijk onevenredige en ongerechtvaardigde inmenging in haar privéleven toont de verzoekende partij op het eerste zicht, mede gelet op wat volgt, niet aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de uitwijzing genomen ten aanzien van haar, die al meer dan 30 jaar in België woont en hier een gezin heeft gesticht, onmiskenbaar een inbreuk vormt op haar recht op eerbiediging van haar privéleven, wijst de Raad erop dat uit voormelde motieven niet blijkt dat de verwerende partij ontkent dat de verzoekende partij kan bogen op familiale, sociale en culturele banden in België, die deel uitmaken van haar privéleven, noch dat de bestreden beslissing een inmenging vormt op haar privéleven in België, doch oordeelt dat deze inmenging gerechtvaardigd is omdat niet blijkt dat de banden van de verzoekende partij met België van een dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel geaar dat zij door haar persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Hierbij wordt toegelicht dat haar gedrag, dat een ernstige storing vormt voor de openbare orde, blijkt geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen zij zich ophoudt en waarvan zij zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend en dat de verzoekende partij een groot deel van haar tijd binnen de muren van de gevangenis doorbracht, dat niet werd aangetoond dat de vriendschappen die zij mogelijkwerwijze in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten een schending van artikel 8 van het EVRM zouden vormen. Er wordt ook op gewezen dat de familie van de verzoekende partij haar vanuit België kunnen ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Congo of elders. Daarnaast wordt over het gebrek aan banden met Congo, gemotiveerd dat het niet onredelijk is aan te nemen dat zij enige kennis van de Congolezen cultuur heeft, dat zowel haar moeder als haar partner Congolese roots hebben, dat er mogelijk andere familie in Congo woont, dat haar familie in België contact kan opnemen met de familie in Congo en de verzoekende partij informatie geven over de familie in Congo, dat een terugkeer naar Congo ongetwijfeld een aanpassing zal vragen doch dat dit niet wil zeggen dat het onmogelijk zou zijn, dat er bovendien projecten zijn waarop een beroep kan worden gedaan en dat kan uitgezocht worden voor welke steun de verzoekende partij in aanmerking komt.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij totaal geen rekening houdt met het onmiskenbaar specifieke karakter van haar parcours: haar verwijdering uit haar biologische omgeving en haar plaatsing door de jeugdrechtbank in een Vlaams pleeggezin, doch verduidelijkt geenszins op welke wijze deze elementen een ander licht kunnen werpen op voormelde beoordeling, waarbij het bestaan van een privéleven

in België niet ontkend wordt, zodat zij op het eerste zicht niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Waar zij betoogt dat de impact van haar totale verwesterlijking en ontworteling niet geanalyseerd wordt, gaat zij er aan voorbij dat de verwerende partij wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd, waarbij zij er onder andere op gewezen heeft dat er familiale, sociale en culturele banden met België zijn, dat haar gedrag echter blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen zij zich ophoudt en waarvan zij zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend, dat zij een groot deel van haar tijd binnen de muren van een gevangenis doorbracht en dat een terugkeer naar Congo een aanpassing van haar zal vergen doch dit niet wil zeggen dat het onmogelijk is, dat het niet onredelijk is aan te nemen dat zij enige kennis heeft van de Congolese cultuur en er ook projecten bestaan waarop eventueel beroep kan gedaan worden. Door louter te stellen dat de motieven dat het "*niet onredelijk (is) aan te nemen dat hij minstens enige kennis heeft van de Congolese cultuur*" en dat haar moeder in België "*hem meer informatie zou kunnen geven over familie in Congo*" en "*mogelijk andere familie is die wel nog in Congo woont*", aannames betreffen en het lot en de gedwongen verwijdering van een individu niet kunnen bezegelen, toont zij op het eerste zicht geenszins concreet aan dat de aannames onredelijk zijn, nog minder dat de aannames niet correct zijn. Zij meent dat het ontbreken van enige echte band met Congo, het onvermogen om de codes te beheersen en de afwijzing door de familieleden niet onderworpen worden aan enig onderzoek, doch faalt om desbetreffend relevante en eventueel bewijskrachtige elementen voor te leggen of te verduidelijken, zodat zij niet aantoont dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen in dit kader ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Zij beperkt zich tot de loutere bewering dat er geen band is met Congo en verduidelijkt geenszins waarom, niettegenstaande de roots van haar partner en haar moeder, er niet vanuit zou gegaan kunnen worden dat er toch enige kennis is van de Congolese cultuur. Voorts maakt zij in haar verzoekschrift melding van afwijzing van familieleden in Congo, doch ook hier beperkt zij zich tot een loutere bewering die zij bovendien geenszins toelicht. Ook met de stelling dat zij niet in de mogelijkheid is de codes te beheersen, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Bovendien gaat zij er met dit betoog ook aan voorbij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing erop duidt dat er projecten bestaan waarop de verzoekende partij eventueel beroep kan doen en dat indien zij dit wenst, uitgezocht kan worden voor welke steun zij in aanmerking komt.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de elementen die zij reeds eerder toelichtte in het kader van de Boulif/Üner rechtspraak van het EHRM, kan de Raad ook volstaan met de verwijzing naar de bespreking van deze uiteenzetting van de verzoekende partij *supra*.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij het belang van haar langdurig verblijf op het grondgebied bagatelliseert, dat de eis om het bewijs te leveren van banden van uitzonderlijke aard voortvloeit uit een onjuiste interpretatie van de evenredigheidscriteria die vastgelegd zijn in het arrest Üner, waardoor de juiste afweging van belangen wordt aangetast. In dit kader werpt de verzoekende partij ten eerste op dat een ononderbroken aanwezigheid van meer dan dertig opeenvolgende jaren, vanaf de leeftijd van drie maanden, ongetwijfeld een sociale en culturele verankering van absolute gegrondheid doet vermoeden, dat het voltooiën van haar volledige schoolcarrière en een opleiding tot stukadoor in België haar sociale identiteit *de facto* consolideren, waardoor de eis om een uitzonderlijke intensiteit van haar vriendschapsbanden aan te tonen elke zin verliest. Daarnaast wijst ze erop, betreffende de banden met Congo, dat zij er een volslagen vreemdeling is, dat het juridisch niet werkzaam is om dit proberen te omzeilen door om het welke verankering af te leiden op grond van afkomst van haar partner – die overigens de Belgische nationaliteit heeft – of op de enkele grond van de nationaliteit van haar biologische moeder die haar niet heeft opgevoed, dat een verwijdering een verbanning naar het onbekende vormt, waar zij elk perspectief op integratie ontbeert.

De Raad merkt vooreerst op dat uit het loutere feit dat de verwerende partij de banden die de verzoekende partij heeft met België niet van "*dergelijke uitzonderlijke aard*" acht dat ze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat zij kan geacht worden te vormen voor de openbare orde, niet kan blijken dat zij het langdurig verblijf van de verzoekende partij en de hieruit voortvloeiende banden met België, bagatelliseert. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij kan gevolgd worden dat een ononderbroken aanwezigheid van meer dan dertig opeenvolgende jaren, vanaf de leeftijd van drie maanden, een sociale en culturele verankering doet vermoeden, dat het voltooiën van haar volledige schoolcarrière en een opleiding tot stukadoor in België haar sociale identiteit mee vormen, doch kan zij niet gevolgd worden waar zij lijkt te menen dat hieruit *ipso facto* voortvloeit dat er sprake is van banden met België die van een dergelijke aard zijn dat zij opwegen tegen elke overweging van openbare orde en dat er sprake is van een zodanige intensiteit van (vriendschaps)banden dat een verbreking van die banden leidt tot een schending van artikel 8 van het EVRM. De aard en intensiteit van de banden moeten in de weegschaal worden gelegd en de overwegingen van openbare orde kunnen, zoals *in casu* het geval is, doorwegen op de privébelangen.

Vervolgens wijst de verzoekende partij erop dat zij een volslagen vreemdeling is in Congo – wat niet wordt betwist in de bestreden beslissing – en dat het juridisch niet werkzaam is om dit proberen te omzeilen door

om het welke verankering af te leiden op grond van afkomst van haar partner – die overigens de Belgische nationaliteit heeft – of op de enkele grond van de nationaliteit van haar biologische moeder die haar niet heeft opgevoed. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij met dit betoog in wezen niet ontkent dat zij minstens enig kennis heeft van de Congolese cultuur en dat haar moeder en haar partner Congolese roots hebben. De Raad wenst er ook nog op te wijzen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat haar partner niet de Belgische – doch de Nederlandse – nationaliteit zou hebben alsook dat het de verzoekende partij zelf is die gewag maakt van de banden met haar moeder in haar gehoor (administratief dossier, stuk 102), zodat de verzoekende partij niet verduidelijkt waarom het feit dat haar biologische moeder haar niet heeft opgevoed afbreuk doet aan de verwijzing naar haar moeder met Congolese nationaliteit om te stellen dat het niet onredelijk is aan te nemen dat zij minstens enige kennis heeft van de Congolese cultuur.

Zij toont met haar betoog op het eerste zicht niet aan dat een verwijdering naar Congo een verbanning naar het onbekende vormt en gaat met haar stelling dat zij elk perspectief op integratie aldaar ontbeert, bovendien voorbij aan het motief waar gewezen wordt op het bestaan van projecten waarop een beroep kan gedaan worden.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat vanuit het specifieke perspectief van het privéleven, dat het recht op persoonlijke ontwikkeling en sociale identiteit omvat, de zich ontwikkelende relatie die zij heden met haar dochter opbouwt verdergaat dan het strikte familiale kader, dat zij de nieuwe pijler vormt van haar persoonlijke ontwikkeling en haar wil tot presteren, wat een belangrijke verandering in haar situatie betekent sinds haar laatste veroordeling, die niet kan worden overschaduwd door haar recente detentie, kan verwezen worden naar wat hierover – over de ontwikkelende relatie met haar dochter en de invloed van haar dochter op haar persoonlijke ontwikkeling – *supra* wordt uiteengezet. De Raad verduidelijkt hierbij nog dat de verzoekende partij op het eerste zicht geenszins aannemelijk maakt dat er heden (nog) enig contact is met het kind, noch dat er een interesse en/of engagement is voor het kind en betrokkenheid in het leven van het kind. Evenmin maakt zij op het eerste zicht concreet aannemelijk dat de geboorte van haar dochter een invloed heeft gehad op haar persoonlijke ontwikkeling. Zij maakt dan ook op het eerste zicht niet aannemelijk dat er in die zin sprake is van een beschermingswaardig privéleven in het kader van een persoonlijke ontwikkeling en de sociale identiteit.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op het eerste zicht niet aannemelijk dat er sprake is van een onzorgvuldigheid bij de motieven betreffende haar aanpassingsvermogen, waarbij de Raad ter volledigheid benadrukt dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat het leven in Congo een aanpassing van de verzoekende partij zal vergen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook op het eerste zicht niet aannemelijk dat het abrupt verbreken van de verankering in België door de bestreden beslissing beschouwd kan worden als een onevenredig zware 'straf' die duidelijk verder gaat dan wat nodig is voor de handhaving van de openbare orde. Zij maakt *prima facie* niet aannemelijk dat de verwerende partij op flagrante wijze de soliditeit en duurtijd van haar banden met België, waaronder haar sociale en culturele verankering, ten onrechte heeft gereduceerd tot haar gerechtelijke incidenten, noch dat daardoor geen juiste afweging werd gemaakt tussen de verschillende belangen, noch dat er sprake is van een onevenredige inmenging in haar privéleven.

3.3.18. Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij op het eerste zicht ook niet gevolgd worden in haar betoog dat de verwerende partij een stereotiepe, speculatieve en onvolledige beoordeling heeft gemaakt van haar persoonlijke en familiale situatie.

Zij toont op het eerste zicht niet aan dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onjuiste beoordeling van de begrippen privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, noch dat deze gebaseerd is op een verkeerde afweging van de op het spel staande belangen.

Met haar betoog maakt zij evenmin aannemelijk, gelet op wat voorafgaat, dat de verwerende partij haar bestaan gereduceerd heeft tot haar strafblad en een gebrek aan administratieve stappen, noch dat hierdoor en door haar gezinsleven te baseren op onhaalbare veronderstellingen en door conclusies te trekken over haar vermogen tot re-integratie op basis van loutere vermoedens, de verwerende partij een beslissing heeft genomen zonder vooraf een volledige, zorgvuldige en individuele beoordeling van de zaak te hebben uitgevoerd.

Zij toont op het eerste zicht niet aan dat door een gebrek aan grondig onderzoek er sprake is van een ongeldige belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

3.3.19. De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM *prima facie* niet aannemelijk. Ook een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt op het eerste zicht niet.

3.3.20. Ter terechtzitting betoogt de verzoekende partij dat haar situatie een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, waarbij zij verwijst naar het privéleven opgebouwd in België sinds zij drie maanden oud was en op de situatie in haar land van herkomst gelet op haar familienaam.

De Raad stelt vast dat een schending van artikel 3 van het EVRM in het verzoekschrift niet werd aangevoerd en de verzoekende partij aldus ter terechtzitting een nieuw middel ontwikkelt.

Door nu een nieuw middel op te werpen breidt de verzoekende partij haar vordering op een substantiële wijze uit.

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”*

Uit de parlementaire voorbereiding (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 122) blijkt dat deze bepaling uitdrukkelijk het schriftelijke karakter van de procedure als kenmerk stelt, alsook (...) de eis dat partijen en hun raadslieden hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling mogen voordragen, zonder dat ze andere middelen mogen aanvoeren dan die welke ze in hun proceduregeschrift hebben uiteengezet.

Uit het voorgaande volgt dat het schriftelijke karakter verbiedt dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd (*cf.* GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6). Dit vindt tevens uitdrukking in het gegeven dat de uitoefening van de bevoegdheid van de Raad uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingsdossier (zie Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95 wat volle rechtsmacht betreft en *ibid.* 117 wat annulatiebevoegdheid betreft). Het is derhalve de partijen verboden enig nieuw middel ter terechtzitting of in een niet voorzien proceduregeschrift aan de Raad voor te leggen.

Deze vaststelling doet geen afbreuk aan het feit dat de Raad in het raam van zijn bevoegdheid ambtshalve een middel van openbare orde zou kunnen aanvoeren.

Deze vaststelling doet evenmin afbreuk aan hetgeen gesteld wordt in artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid.

Een nieuw middel kan echter enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen ter terechtzitting wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Het door de verzoekende partij ingeroepen middel raakt de openbare orde niet en de verzoekende partij toont niet aan waarom zij dit middel niet in haar verzoekschrift heeft uiteengezet, derhalve is dit middel niet ontvankelijk. Artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dient niet om vergetelheden in het verzoekschrift recht te zetten.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er dan ook op dat gezien de verzoekende partij op het eerste zicht niet aannemelijk maakt dat een verwijdering van het grondgebied een ongerechtvaardigde inmenging vormt in haar gezins- en privéleven, zij ook niet aannemelijk maakt dat er in die zin sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Betreffende het opgeworpen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Congo omwille van haar familienaam, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt: *“Op 19/01/2026 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend. Betrokkene diende op 30/01/2026 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd geweigerd op 09/02/2026.”* Uit het administratief dossier blijkt dat de vrees van de verzoekende partij bij een terugkeer naar Congo omwille van haar familienaam werd onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) in de beslissing van 19 januari 2026, doch werd vastgesteld *“Wat betreft de door u geuite politieke vrees bij terugkeer omwille van uw familienaam B. (...), merkt het CGVS op dat u er niet in geslaagd bent deze vrees in concreto aan te tonen”*. Het Commissariaat-generaal besloot *“(…) hebt u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk gemaakt bij een terugkeer naar de Democratische Republiek Congo”*. De Raad bevestigde op 9 februari 2026 bij arrest nr. 340 692 de beslissing van het Commissariaat-generaal. De verzoekende partij toont door louter opnieuw te wijzen op een vrees voor terugkeer omwille van haar familienaam niet aan dat niet dienstig kon en kan

verwezen worden naar voormelde beoordeling door het Commissariaat-generaal en de Raad, nog minder toont zij *in concreto* aan dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst er in dit licht op dat niet bijkomend dient te worden onderzocht of gemotiveerd omtrent een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM als reeds een onderzoek naar de voorgehouden schending werd gevoerd.

De verzoekende partij heeft, zoals blijkt uit de beslissing van het Commissariaat-generaal van 19 januari 2026 en het arrest nr. 340 692 van 9 februari 2026 van de Raad, niet aannemelijk gemaakt dat zij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met een onderzoek in het kader van artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, in zoverre het gaat om een onderzoek naar de door de verzoekende partij geuite politieke vrees bij terugkeer omwille van haar familienaam.

De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk op welke wijze de onderzoeksplicht betreffende haar vrees voor haar leven, in het licht van artikel 3 van het EVRM *in casu* ruimer zou zijn dan het onderzoek naar aanleiding van het verzoek tot internationale bescherming. Zij verduidelijkt niet welke elementen die zij aanbrengt, niet reeds werden beoordeeld in het kader van het verzoek tot internationale bescherming of op welke wijze de beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM betreffende haar vrees voor haar leven, *in casu* verschilt van de beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit niets blijkt dat de verzoekende partij met haar betoog gegevens aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de procedure voor het Commissariaat-generaal of, daarna, in het kader van het beroep bij de Raad en die een andere beoordeling over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zouden rechtvaardigen en waarmee de verwerende partij of de Raad alsdan gehouden zijn rekening te houden.

3.3.21. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.22. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

### **Artikel 2**

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. VAN DER WEL, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

E. VAN DER WEL

N. VERMANDER